

Daniels bok – etthundraarton

Den profetiska varningen till Jerusalem: en symbolisk framställning av den yttersta tidens händelser

Jeff Pippenger

2024-03-05

De sju varningens åren från 63 till år 70, vilka förkunnades av den man som gick ”upp och ned på Jerusalems gator och förkunnade de olyckor som skulle komma över staden”, hade förebildats av den varning som gavs Jerusalem under tre och ett halvt år, först genom Kristi verksamhet och därefter under tre och ett halvt år genom lärjungarnas verksamhet. Tidigare artiklar har redan visat att Jerusalems förstörelse kunde ha blivit verkställd vid korset, eller senare vid Stefanos stening, men Guds långmodighet uppsköt hans dom över staden och folket.

"Och den som den faller på, honom skall den krossa till stoft." Det folk som förkastade Kristus skulle snart få se sin stad och sin nation förstöras. Deras härlighet skulle brytas ned och skingras som stoftet för vinden. Och vad var det som förstörde judarna? Det var den klippa som, om de hade byggt på den, skulle ha varit deras trygghet. Det var Guds godhet, föraktad, rättfärdigheten, förkastad, barmhärtigheten, ringaktad. Människor ställde sig i opposition mot Gud, och allt det som skulle ha blivit deras frälsning förvandlades till deras undergång. Allt det som Gud hade förordnat till liv fann de vara till död. I judarnas korsfästelse av Kristus låg Jerusalems förstörelse innesluten. Blodet som utgöts på Golgata var den tyngd som sänkte dem i fördärvet för denna världen och för den tillkommande. Så skall det bli på den stora, sista dagen, när domen skall falla över dem som förkastar Guds nåd. Kristus, deras anstötsklippa, skall då för dem framträda som ett hämnande berg. Härligheten i hans ansikte, som för de rättfärdiga är liv, skall för de ogudaktiga vara en förtärande eld. Därför att kärleken har förkastats och nåden föraktats skall syndaren förgöras.

”Genom många bilder och upprepade varningar visade Jesus vad följden skulle bli för judarna av att förkasta Guds Son. Med dessa ord vände Han sig till alla i varje tidsålder som vägrar att ta emot Honom som sin Frälsare. Varje varning gäller dem. Det vanhelgade templet, den olydige sonen, de falska vingårdsmännen, de föraktfulla byggmästarna, har sin motsvarighet i varje syndares erfarenhet. Om han inte omvänder sig, skall det öde som dessa förebådade bli hans.” The Desire of Ages, 600.

Den sjuårsperiod under vilken mannen bar vittnesbörd för Jerusalem delades vid den första belägringen i två lika perioder om ett tusen två hundra sextio dagar. Dessa sju år representerade Jerusalems förstörelse, och de sju åren av Kristi och lärjungarnas tjänst representerade början av Jerusalems förstörelse, och Jesus illustrerar alltid slutet med början. Dessa sju år förebildades också av de ”sju tiderna” mot det norra riket, vilka delades i två lika perioder om ett tusen två hundra sextio år.

När det moderna Rom upprepar den hedniska och påvliga Roms historia genom att trampa ned det bokstavliga och andliga Jerusalem, och när det moderna Rom upprepar de två historiska skeendena

under de två varningsperioder som gavs av mannen från år 63 till år 70, och när det moderna Rom upprepar den historia som framställs genom de två perioderna då Kristus och lärjungarna gick in och ut ur Jerusalem under tre och ett halvt år, då skall två åtskilda perioder uppenbaras, fastän i de sista dagarna "tiden är inte längre."

Den sista av dessa två perioder är de symboliska fyrtiotvå månader under vilka det moderna Rom fullbordar sin slutliga förföljelse av de trogna, när dess dödliga sår läks genom den snart annalkande söndagslagen. Dessa symboliska fyrtiotvå månader är den andra av två perioder och utgör tiden för den verkställande domen över det moderna Rom. Denna period föregås av den undersökande domen över de levande inom laodiceisk adventism.

Den man som framförde varningen till det bokstavliga Jerusalem dog under Titus belägring. Han dog inte vid själva förstörelsen, utan under den belägring som föregick förstörelsen, ty inte en enda kristen omkom vid Jerusalems förstörelse.

"I sju år fortsatte en man att gå upp och ned på Jerusalems gator och förkunna de ve som skulle komma över staden. Dag och natt sjöng han sin vilda klagosång: 'En röst från öster! en röst från väster! en röst från de fyra vindarna! en röst mot Jerusalem och mot templet! en röst mot brudgummarna och brudarna! en röst mot hela folket!' — Ibid. Denne märklige man blev fängslad och gisslad, men inget klagomål kom över hans läppar. På hån och misshandel svarade han endast: 'Ve, ve över Jerusalem!' 've, ve över dess invånare!' Hans varningsrop upphörde inte förrän han dödades under den belägring som han hade förutsagt." The Great Controversy, 29, 30.

Mannen dog i belägringen, men inte vid den slutliga förstörelsen, och den slutliga förstörelsen representerar nådatidens slut och de sju sista plågorna. Mannen är därför en symbol för budskapet att lämna Jerusalem vid den första belägringen. De kristna flydde då, och under de första tre och ett halvt åren var mannen en symbol för en grupp som inte dör i Jerusalem, och under de andra tre och ett halvt åren är han en symbol för de sista kristna som dör före nådatidens slut. Under den första perioden identifierar han de etthundrafyrtiofyra tusen, och under den andra perioden om tre och ett halvt år representerar han den stora skara som dör under den andra perioden.

Mannens budskap upptecknades av historikern, och det framfördes genom sex röster. När han slutligen fängslades var hans sjunde och sista budskap "ve, ve" över Jerusalem och dess invånare. Den första "röst" som upptecknades var en "röst från öster", och hans sista budskap var "ve". Det första inslaget i hans budskap och det sista inslaget i hans budskap var den bibliska symbol som representerar islam, ty islam är "österns" barn i Bibeln, och de representeras av "östanvinden". Fördubblingen av ordet "ve" i hans sista budskap återspeglar slutet på det moderna Babylon, när jordens kungar tre gånger ropar: "Ve, ve, den stora staden!" Det grekiska ord som i de tre verserna i Uppenbarelsebokens artonde kapitel översätts med "ve", översätts i kapitel åtta, vers tretton, också med "ve".

Och jag såg, och jag hörde en ängel flyga mitt uppe på himlen och säga med hög röst: Ve, ve, ve över jordens invånare för de övriga basunrösterna från de tre änglar som ännu skall blåsa i sina basuner! Uppenbarelseboken 8:13.

Mannens förkunnelse av ”ve, ve” representerar den trefaldiga tillämpningen av de tre veropen, ty beståndsdelarna i det första veropet, sammanförda med beståndsdelarna i det andra veropet ”rad på rad”, identifierar beståndsdelarna i det tredje veropet, alldeles som de tre uttrycken ”ve, ve” från jordens kungar i kapitel arton representerar det tredje veropet, sådant det fastställs genom det första och det andra veropet. Början och slutet av mannens budskap förebildade islams budskap i det tredje veropet.

Det första uttrycket för hans budskap var en röst från ”öster”, och ”öster” är en symbol för islam, men det är också en identifiering av den sigillförsedlande ängeln som stiger upp i öster.

Och därefter såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla tillbaka jordens fyra vindar, så att ingen vind skulle blåsa över jorden, inte heller över havet eller något träd. Och jag såg en annan ängel stiga upp från öster, som hade den levande Gudens sigill; och han ropade med hög röst till de fyra änglar åt vilka det var givet att skada jorden och havet och sade: Skada inte jorden, inte heller havet eller träden, förrän vi har satt sigill på vår Guds tjänare på deras pannor. Och jag hörde antalet av dem som hade blivit beseglade: etthundrafyrtiofyra tusen av alla Israels barns stammar var beseglade. Uppenbarelseboken 7:1–4.

I berättelsen om Elia på berget Karmel, när han blickade ut mot havet och såg ett moln, såg han västerut, ty berget Karmel ligger nära Medelhavet.

Och det skedde den sjunde gången att han sade: Se, ett litet moln stiger upp ur havet, likt en mans hand. Och han sade: Gå upp och säg till Ahab: Spänn för din vagn och far ned, så att regnet inte hindrar dig. 1 Kung. 18:44.

Elia skulle ha varit vänd mot väster, i riktning mot Medelhavet. I Lukasevangeliets tolfte kapitel talar Kristus om att hans budskap är ett budskap om splittring.

Tror ni att jag har kommit för att ge fred på jorden? Jag säger er: Nej, utan snarare splittring. Ty hädanefter skall fem i ett hus vara delade, tre mot två och två mot tre. Fadern skall vara delad mot sonen, och sonen mot fadern; modern mot dottern, och dottern mot modern; svärmodern mot sin sonhustru, och sonhustrun mot sin svärmoder. Och han sade också till folket: När ni ser ett moln stiga upp i väster, säger ni genast: Det kommer en regnskur; och så sker det. Och när ni ser södervinden blåsa, säger ni: Det blir hetta; och det sker. Hycklare, ni kan tyda himlens och jordens utseende; men hur kommer det sig att ni inte kan tyda denna tid? Lukas 12:51–56.

Budbärarens budskap till Jerusalem bär Alpha och Omegas signatur, ty begynnelsen och änden identifierar den tredje Veons islam, och med ”österns” röst identifierar det samtidigt islams budskap som beseglingsbudskapet. Den ”andra rösten” från ”väster” identifierar det sena regnet, vilket är det sista regnet, och alla profeterna talar till de sista dagarna. Budskapet från ”väster” är en symbol för det sena regnets budskap, vilket frambringar två klasser av tillbedjare. Den ena klassen kan inte känna igen det sena regnets budskap, ty de ”urskiljer inte denna tid”.

Nästa inslag i budbärarens budskap är rösten från de ”fyra vindarna”, vilken både är beseglingsbudskapet och budskapet från islams vredgade häst, sådan den framställs av det tredje

ve. Nästa inslag är riktat mot Jerusalem och templet och identifierar därmed alla profeters budskap, vilket utpekar en klass människor som blir förbigångna, ty de har grundat sitt anspråk på frälsning, inte i Kristus, utan i templet och i sitt arv som Guds utvalda folk. De är de som genom den heliga historien framställs som förkunnande: "Herrens tempel, Herrens tempel är vi." Budskapet mot Jerusalem och templet är Laodiceabudskapet.

"Det finns ingen anledning att förundra sig över att församlingen inte blir levandegjord genom den Helige Andes kraft. Män och kvinnor åsidosätter den undervisning som Kristus har gett. Vrede och girighet vinner segern. Själens tempel är fullt av ondska. Där finns inget rum för Kristus. Människor följer sina egna förvända vägar. De vill inte ge akt på Frälsarens ord. De tar sig själva i sina egna händer och förkastar tillrättavisningar och varningar, tills ljusstaken flyttas från sin plats och den andliga urskillningen förvirras av mänskliga föreställningar. Fastän de brister i tjänst rättfärdigar de sig själva och säger: 'Herrens tempel, Herrens tempel är vi.' De åsidosätter Guds lag för att följa ljuset från sin egen inbillning." Review and Herald, 8 april 1902.

Budbäraren höjde därefter rösten i sitt varningsbudskap mot brudgummarna och brudarna, som en symbol för metodiken "rad på rad", ty den profetiska linjen i de sista dagarna skall vara alldeles sådan som den profetiska linjen var på Noas dagar, när de gifte bort och blev bortgifta just vid den tid då fördärvets flod stod i begrepp att skölja över deras världsliga ambitioner och planer.

"Bibeln förklarar att människorna i de sista dagarna skall vara uppslukade av världsliga strävanden, av nöjen och penningförvärv. De skall vara blinda för de eviga verkligheterna. Kristus säger: 'Såsom Noas dagar voro, så skall också Människosonens tillkommelse vara. Ty såsom människorna voro i dagarna före floden: de åto och drucko, gifte sig och blevo bortgifta, ända till den dag då Noa gick in i arken, och märkte intet förrän floden kom och ryckte bort dem alla; så skall också Människosonens tillkommelse vara.' Matteus 24:37–39."

"Så är det också i dag. Människor skyndar fram i jakten på vinning och självisk njutning, som om det inte fanns någon Gud, ingen himmel och inget liv härefter. På Noas tid sändes varningen om floden för att förfära människorna i deras ondska och kalla dem till omvändelse. Så är också budskapet om Kristi snara ankomst avsett att väcka människor ur deras upptagenhet av världsliga ting. Det är ämnat att väcka dem till medvetande om de eviga verkligheterna, så att de ger akt på inbjudan till Herrens bord.

"Evangeliets inbjudan skall ges åt hela världen — 'åt alla folk och stammar och språk och folkslag.' Uppenbarelseboken 14:6. Det sista budskapet om varning och nåd skall upplysa hela jorden med sin härlighet. Det skall nå alla människoklasser, rika och fattiga, höga och låga. 'Gå ut på vägarna och längs gärdesgårdarna', säger Kristus, 'och nödga dem att komma in, så att Mitt hus blir fullt.'" Kristi liknelser, 228.

Det sista ledet i varningen betonas i föregående avsnitt. Budskapet, framställt som rösten mot "allt folket", är det eviga evangeliet, vilket fastslår nödvändigheten av att uppfylla evangeliets krav för att bli frälst. Det första kravet i det eviga evangeliet är att frukta Gud, och denna fruktan grundar sig på verkligheten att det var våra synder som förde Kristus, den levande Gudens Son, upp på korset.

Varje beståndsdel av budbäraren till Jerusalem under hans sju år av tjänst representerade det eviga evangeliet, vilket var identiskt med det evangelium som framlades under de sju år då Kristus bekräftade förbundet med många från år 27 till år 34. Det är också det eviga evangelium som förkunnas under de sista två perioderna i de yttersta dagarna, och det är särskilt förbundet med budskapet om det sena regnet, i det att det är islams budskap i det tredje ve. Det identifierar de etthundrafyrtiofyra tusens besegling, skiljandet mellan vetet och ogräset, ogräsets laodiceiska tillstånd och profetians trefaldiga tillämpning som en symbol för det sena regnets metodik, vilket är "rad på rad".

Budskapet om sju år i denna historia är profetiskt placerat inom "hämnens dagar", vilka utgjorde en del av det allra första omnämnandet av Kristi budskap och verk, och hans budskap och verk skall upprepas i de sista dagarna av de etthundrafyrtiofyra tusen. De kommer då att identifiera sitt budskap inom den profetiska ramen för "Guds hämnens dagar". Det finns två bibliska förebilder för Guds "hämnad" framställda i hans Ord: hans hämnad över sitt folk och även hans hämnad över sina fiender.

De "sju tiderna" i Tredje Mosebok tjugosex illustrerar Guds hämnad över sitt upproriska folk, och den hämnaden innefattar den bokstavliga och andliga nedtrampningen av helgedomen och hären. I symboliken kring nedtrampningen av helgedomen och hären framställs också symboliken för Guds hämnad över sina fiender. I de sista dagarna framställs Guds hämnad mot sitt folk som utspändheten av laodiceisk adventism vid den snart kommande söndagslagen. Vid detta vägmärke börjar också Hans hämnad över det moderna Babylon.

Den undersökande domen över de levande i fråga om den laodiceiska adventismen, vilken följs av den verkställande domen över Tyrus sköka och vilddjuret som hon rider på och råder över, utgör den profetiska historien för de sista dagarna, där verkan av varje syn fullbordas. Varje syn skall tillämpas på dessa två profetiska perioder, ty den sena regnets metodik är tillämpningen av profetisk linje på profetisk linje. I början av dessa två historier angav Jesus ett "tecken" som bevisar att de som då lever tillhör den sista generationen i jordens historia.

Den första perioden började när beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen inleddes den 11 september 2001. Det var inom detta waymark som det "tecken" Kristus identifierade i Lukas tjugooett placerades.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

"Nu, bröder, Gud vill att vi skall inta vår plats tillsammans med mannen som bär lyktan; vi vill inta vår plats där ljuset är, och där Gud har låtit basunen ge en tydlig klang. Vi vill låta basunen ge en tydlig klang. Vi har varit i villrådighet, och vi har varit i tvivel, och församlingarna är nära att dö. Men nu läser vi här: 'Och därefter såg jag en annan ängel komma ned från himlen, som hade stor makt; och jorden upplystes av hans härlighet. Och han ropade mäktigt med stark röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar och ett tillhåll för varje oren ande och en bur för varje oren och avskyvärd fågel'
[Uppenbarelseboken 18:1, 2]."

”Nåväl, hur skall vi kunna veta något om detta budskap om vi inte är i stånd att känna igen något av himlens ljus när det kommer till oss? Och vi kommer lika gärna att ta emot det mörkaste bedrägeri när det kommer till oss från någon som instämmer med oss, när vi inte har minsta bevis för att Guds Ande har sänt dem. Kristus sade: ’Jag har kommit i min Faders namn, och ni tar inte emot mig’ [se Joh. 5:43]. Nu är detta just det verk som har pågått här ända sedan mötet i Minneapolis. Därför att Gud sänder ett budskap i sitt namn som inte stämmer överens med era föreställningar, [drar ni slutsatsen att] det inte kan vara ett budskap från Gud.” Sermons and Talks, band 1, 142.